

JIHOVÝCHOD USA

zpracovala Ivana Mikulcová

Na pøelomu øíjna a listopadu 2002 jsme se vydali ve ètyøech na cestu po jihovýchodì USA. Èásteènì jsme si tím prodloužili ponìkud léto. Jeli jsme s Eifelovými, t.j. Alenou a Pepou Pavlovými z Hradce Králové. V USA jsme byli již v roce 2000 (na jihozápadì) a stejní jako tehdy jsme si půjèili u společnosti Alamo auto a mìli dopøedu zajištiné ubytování pøes internet v motelech M6.

29.10.

Vláäa jel z chalupy a tak pøi tom Eifelíky pøivezl již pøedchozí veèer k nám. Ráno jsme jeli společènì objednaným taxíkem na letištì, pøièemž jsme vstávali ve 4 hodiny ráno. Na letištì jsme byli velice brzy, z Bohnic to trvalo pùl hodiny. Letìli jsme se švýcarskými aerolinkami. Letadlo do Zurychu nám odlétalo v 7 hodin. Nechali jsme odbavit sebe i zavazadla a teprve pak si Vláša vzpomnil, že nechal doma mezinárodní øidièák. Volal domù a kupodivu vzbudil syna Honzu. Dal mu za úkol poslat øidièák do místa našeho prvního noclehu.

Do Zurychu letìlo mròavé letadélko, cesta trvala nìco pøes hodinu, vìtšinu trasy byly bohužel mraky. V Zurychu byl na letištì dost binec, protože je to tam ve výstavbì. Nefungovaly informaèní obrazovky s odlety a v informacích nic nevidìli. Na dotaz nás poslali do odletové haly B, kde už systém fungoval, tak jsme zjistili, že odlet je z brány A 83, což znamenalo jít zase zpátky. Bylo to až na samém konci letištìní haly, byly zde odlety pouze do USA a muselo se pøejít pøes pøedbìžnou americkou kontrolu.

Odlet z Zurychu mìl být v 10:40, ale trochu jsme se zpozdili. Byli jsme ponìkud nesví z velkého množství tmavých mužù, kteøí s námi cestovali. Byl to zøejmì turecký zájezd, jednoho z nich jsme mìli vedle sebe. Pøipadalo mnì, že cesta utekla celkem rychle – buì jsme jen spali nebo jedli. K obìdu jsme dostali kuøe s tistovinami a fazolemi. Další hlavní jídlo mìl být snack a byla to ohøátá šunka se sýrem. Vláša øíkal, že pro niho byla desetihodinová cesta pøímo utrpením. Místy to docela házelo. Zpoždìní jsme stáhli a v poøádku pøistáli naprosto pøesní v 14:40 místního èasu (což bylo v 20:40 našeho èasu).

Hned u východu z letadla byla pøedbìžná kontrola a pak jsme šli k imigraènímu úøedníkovi, který se ptal Vládi, co dilá, kdy jsme byli naposledy v USA (i když to urèitì mìl na poèítaèi, protože projel naše pasy ètecím zaøízením), zda zde máme nijaké známé. Pak byla další kontrola, tentokráte celní. Už v letadle jsme mìli vyplnit celní prohlášení, to si vzali a zavazadla musela projet rentgenem. Eifelka byla odhalena, že se pokusila propašovat nikolik jablek. Eifel navrhoval, že je na místì sní, ale byly jim odebrány a putovaly do koše. Naše láhev jim nevadila.

Hned u východu se nás ujal jeden èernoch a nasmíroval nás k autobusu půjèovny Alamo. Byl docela naštvaný, že za to nic nedostal, ale my mìli nejmenší bankovku 50 USD. Shuttlebus nás dovezl pøímo do půjèovny. Tam jsme vyfasovali perfektní koráb Chrysler Concorde. Vláša èeský øidièák jim naprosto staèil. Chvilku se uèil s autem zacházet a již jsme vyrazili. Eifel i pøes svoji délku se ochotnì složil vzadu, protože tam mìl dost místa.

Podle mapky to vypadalo jednoduché, ale bylo to dost hrozné – stòidaly se rùzné avenue a streey, oèíslované a oznaèené písmeny svìtových stran. Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientovala, tak jsme napøed vyrazili opaèným smìrem, protože plánec z internetu s umístíním Alama byl orientován vrškem mapy k jihu. Pak už jsme jeli správnì pøímo pøes centrum s nejvyššími mrakodrapy smìrem na sever do Lauderdale. V knížce pana Bradáèe se psalo, že dálnice, která prochází místem smìrem k severu je placená, tak jsme jeli silnicí è. 1. Projeli jsme stovky semaforù, byl silný místy ucpávající se provoz. Pomalu se setmìlo, pøièemž jsme narazili na rozdíl v tom, kolik by mìlo být podle nás hodin a kolik bylo na hodinách v autì a i na dalších místech (tam bylo o 1 hodinu více). Problém s èasem se vysvitlil až druhý den, zøejmì jako my mìli právi pøechod z letního èasu na zimní a ještì všude nestaèili zmínit èas.

V Lauderdale jsme odbočku k motelu minuli, protože pro zminu nebyla značena číslem, jak bylo uvedeno v informacích k motelu, ale jménem, a navíc tam bylo mimoúrovňové křižení. Odbočili jsme tedy na další hlavní silnici (asi o 10 ulic dál) a souběžnou ulicí se o kousek vrátili. Do motelu jsme dorazili asi v 7 hodin. Ještě jsme si s Eifelkou zaplavaly v motelovém bazénu a pak jsme šli velice brzo spát, protože už jsme toho měli dost a dle našeho času bylo asi 3 hodiny ráno.

30.11.

Vzbudili jsme se nikdy v noci a nemohli spát. Tak jsme asi v 5 hodin vstali a začali se mýt a snídat. Vláša šel shánit telefonní kartu, aby zavolal Honzovi. Kartu sice sehnal, ale volat se nepodařilo.

Vyrazili jsme směrem na jih přes Miami, tentokrát po dálnici č. 95. Věřejší den jsme jí nepoužili, protože Vláša myslel, že je placená, ale nebyla. Po dálnici nám to ubíhalo podstatně rychleji, i když místy se to trochu ucpávalo a po průjezdu centrem se spojila se silnicí č. 1 a bylo na ní opět plno semaforů.

Naším cílem byl národní park Everglades. Má ohromnou rozlohu a zabírá většinu jihu Floridy. Je u městečka Homestead a je ve stavu, v jakém byla dříve skoro celá Florida, tj. většina je bažinatá s jezírky se spoustou živočichů. Za vstup jsme zaplatili 10 USD za auto, ve Vizitor centru se podívali, co nás čeká a jeli na jednotlivé zastávky.

První zastávka se jmenovala Royal Palm Center a byly z ní 2 vycházky. První byla Anhinga Trail. Většinu cesty se šlo po dřeviných lávkách, okolo byla jezírka porostlá stulíkem, rákosí a křoviska. Viděli jsme napřed jen pár ptáků – vyfotila jsem si kormorána a volavku, ale pak nám nřjací starší lidé ukazovali v křoví krokodýla (tedy spíše aligátora, protože krokodýli žijí v Africe). Pak jsme viděli ještě několik dalších a jeden nás dost dlouhou dobu provázel vodou podél piší lávky.

Ze stejného místa byla další vycházka Gumbo - Limbo Trail. Byla to asfaltová cestička hustou džunglí. Na rozdíl od džungle v Thajsku tam ale bylo ticho. Stromy gumbo nazývají Američané Nahý Indián, má totiž kůru do červena. Mezi těmito stromy rostlo spousta malých stromků, plno lián a všeho možného i ostnatého, vcelku to byla naprosto neprostupná houština. Na kraji silnice byla značka pozor kočka – tady spíše puma, ale žádnou jsme neviděli, asi se tam procházejí v noci.

Pak byla na řadě Pahayokee Overlook, tedy vyhlídka. Byla to nízká dřeviná plošina, z jedné strany se schody, z druhé strany se šikmou rampou a byl z ní pohled na bažinatou přerii.

Dál jsme parkem projeli až na konec do Flamenga, které již bylo u moře, tedy vlastně u Mexického zálivu. Byl tam malý kráček, benzinová pumpa a motel. Dali jsme si obid (Vláša kuše z mikrovlnky, já salát a Eifel mlíko s rohlíkama). Z Flamenga pořádali vyjížky lodí do zálivu mezi ostrovy nebo po oce do vnitrozemí k jezeru. Dalo se při tom pozorovat ptáky a aligátory. Doba startu lodí se nám ale nehodila (museli bychom čekat ještě 2 hodiny), tak jsme jí neabsolvovali. Díky tomu jsme neviděli plameňáky a pelikány, kteří se v zátocě zdržují. Vyfotili

jsme dva dravce (orly nebo supy).

Cestou zpět z parku jsme ještě dvakrát zastavili a podnikli jednu malou vycházku u jezera Westlake - bylo to opět neprostupným houštím po lávkovém chodníčku. Les byl z mangrovníků, což jsou stromy podobající se fikusům, rostou z bahna a jsou do země zakořeněné spoustou šlahounovitých kořenů. Cestička ústila k rozsáhlému jezeru. Další zastávky byly u Mrazek Point (že by nějaký původem ěech?) a Sweet Point. To bylo jezírko lákající ke koupání, ale vynořil se uprostřed veliký aligátor, aby nám dokázal, že to tak není. Druhé jezero byla spíše naplněná bažina, z níž vyrůstalo plno stromků pojmenovaných aligátoreí jablka.

Zpět jsme volili cestu č. 997 míjející Miami, abychom se vyhnuli městským zácpám. Opravdu se jelo perfektně. Pak jsme vyjeli na Hollywood, což bylo již kousek od našeho nocležiště ve Fort Lauderdale. Cestou jsme se stavili v supermarketu Wallmark. Je to ohromný obchodník a jídlo je tam pouze okrajová záležitost docela dobře zařazené mezi ostatním zbožím. Při východu z krámu se již začínalo stmívat, bylo silně zataženo, hrozilo to bouřkou, ale stále bylo 32°C. Pak se ale mraky nějak rozpustily a nic z toho nebylo. Podle mapy to vypadalo, že je to k dálnici č. 95 kousek, ale jeli jsme to pěkně dlouho, protože skoro všechny křižovatky byly se semaforem.

Pak už zbývalo po dálnici jen asi 5 mil a kousek vedle ní byl náš motel ze veřejné správy. Jiný motel M6 na jihu Floridy totiž není. Po večeři (instantních nudlích se zeleninou za 30 centů jsme si šli zaplavat do bazénu. Dosud účinkovaly nepoříznivé účinky časového posunu, tak jsme usnuli opět dost brzy. V noci jsme se opět budili, uprostřed noci nikdo v pokoji nad námi nevstával nebo snad teprve šel spát a dost tam dupal.

31.10.

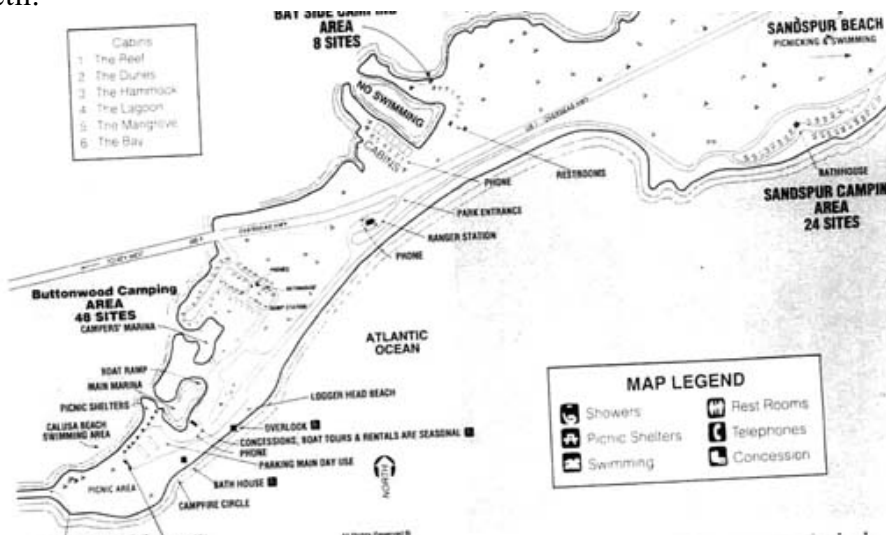
Ráno jsme vstali už v 6 hodin a po 7. opět vyrazili. Napřed jsme jeli na letiště potvrdit zpáteční letenky. Pak jsme jeli do spediční společnosti DHL Worldwide Express v ulici NW 25. street, kam měla přijít zásilka od Honzy s Vlášovým oidičkem. Honza poslal do motelu fax, jak zásilku dostat. Našla jsem si 25. ulici na mapě centra Miami a tam jsem Vlášu znavigovala. Ulice se skládala ze 3. částí, ale ani v jedné to nebylo, tak jsme se zeptali nějakého černocha. On nám řekl, že podle kódového čísla před adresou musí ta ulice být někde za letištem z druhé strany, pak se mi ji podařilo najít na mapě Alama. Je podle mne hrozné, když 4 ulice, které spolu vůbec nesouvisejí, mají stejný název. Jeli jsme opět k letišti po dálnici a za ním našli správný kus ulice 25. Tam jsme se zeptali ještě jednou a konečně spedičníci našli. Ztratili jsme tím asi hodinu. Naštítí to bylo kousek vedle dálnice na jih, tak jsme se poměrně brzy přesunuli směrem na Florida Keys. Je to souostroví na jihu Floridy dlouhé asi 60 mil a pospojované mezi sebou mosty.

První naše zastávka na souostroví byla v místěčku Islamorada, kde jsme viděli reklamu restaurace, která vypadala velice zajímavě, dřevěná konstrukce byla ovládnuta modely ryb a sítími. Mohlo se sedět nahore na terase. Bylo však bohužel zavěeno, tak jsme se alespoň trochu prošli okolo přístaviště. U moře tam bylo plno hnědých pelikánů, seděli na kulech a sledovali rybáře.

Dle itineráře měla být naše první procházka ve státním parku Long Key. Nakonec jsme však jeli dál až na ostrov Marathon, kde jsme zajeli na Sombrero Beach. Tam jsme se vykoukali. Vláša si při tom zafilmoval a zatelefonoval Honzovi. Pak jsme přešli nejdelší most souostroví - 7 mil dlouhý most, který se tak i jmenuje. Souběžně s ním vede původní starý most zčásti zničený hurikánem.

Eifely jsme nechali na ostrově Little Duck Key, kde pokračovali v koupání, a jeli jsme do státního parku Bahia Honda. Součástí tohoto parku byl opět starý most z r. 1912, který byl nyní taky porušen a chybilo mu jedno pole. Na jeho začátek se mohlo vylézt. Na druhém konci parku jsme absolvovali krátkou vycházku okruhem Stříbrných palem. Byla to dost hustá divočina, místy šel ělovík rostlinným tunelem. Najednou jsem pocítila smrad, jako v zoo u pavilonu

malých šelem. Pod keři tam bylo plno dř do země, ale co tam žilo, nevíme. Když jsme se pak vraceli, přebíhlo nám přes cestu zvířátko (kuna nebo tchoř), tak to možná bylo ono. Cestičkou mezi velice zvláštním rostlinstvem jsme došli až na pláž. Zrovna tam bylo hejno drobných ptáček s dlouhými zobáky, kteří na kraji vody neustále něco vyzobávali. Trochu jsme je vyrušili, tak kousek popočetli.

Jeli jsme na další ostrov Big Pine Key, kde byla jelení rezervace. Všude byly značky, že tam skákají jeleni, i když to bylo mezi domy. Byla tam cedule, že v loňském roce tam bylo auty zabito 114 jelenů. Je to zvláštní zakrslý druh vysoký jen asi 80 cm, nikde jsem to viděla v češtině nazvané jelenec. Projížděli jsme mezi vilami, mezi kterými vedly kanály a díky tomu skoro každý mohl vedle své vily mít jachtu. Pak jsme dojeli až do lesní části a viděli jít přes silnici 2 malé jelínky.

Když jsme se vraceli zpět pro Eifely, stavili jsme se ještě u kostela, kde se prodávaly dýni na Halloweena. Na každé dýni byla fixou napsána cena, největší stála cca 30 USD. Vyzvedli jsme Eifely a se stmíváním jeli až na konec souostroví do Key Westu, kde jsme měli zamluvené ubytování v motelu Days Inn. Na ostrovech Florida Keys totiž není žádný motel M6, tak jsem museli volit něco jiného. Našli jsme ho poměrně hladce, byl hned na kraji místa. Vláša se šel přihlásit s Eifelem a byli konsternováni z toho, jak se na ni recepční potutelně usmívala. Když jsme pak kontrolovali cenu, vyjasnilo se to. Cena byla nižší, než potvrzená na rezervaci, zřejmě počítala pouze 2 osoby a asi si bůhvíco myslela, že se přihlásili 2 samotný chlapi.

Večer jsme vyrazili do města se najíst. Byl tam jeden podnik vedle druhého, ale samé rychlé občerstvení a mezi nimi prodejny ojetých aut. Skončili jsme v Mc Donaldovi, kde jsem si dala kuřecí hamburger, Vláša Bic Mac. Nijaké 2 babičky s malými dětmi tam zřejmě slavily Halloweena, měly před sebou kupu jídla a děti byly v kostýmech (mladší z nich tak ani ne dvoutleté). Pokračovali jsme dál po hlavní silnici, místy se nedalo skoro jít, na písí tu nejsou zařízení. Došli jsme až k samoobsluze a nakoupili v ní – zeleninu, ovoce a pivo.

Vedle supermarketu byla èínská restaurace, váhali jsme, zda do ní jít, ale nakonec jsme nešli a vrátili se zpìt do motelu. S Alenou jsme si byly ještì zaplavat v bazénu. Okolí bazénu bylo nádhernì zarostlé stromy a keøi, jak v botanické zahradì.

1.11.

Ráno jsme vyjeli na obhlídku Key Westu. Na špièku ostrova to bylo od našeho motelu asi 5 mil. V centru je starý pøístav, kde se mi to velice líbilo. Dalo se jít po molech okolo celého pøístavu, kotvily tam různé lodì, mimo jiné plachetnice, na kterých se dalo za 40 USD jet na projížku. V bezprostøedním okolí byly pikné vily, vìtšinou patrové, døevìnè s pavlaèemi a různými parádièkami. Zahrady skoro všech pùsobily jako džungle, ale promyšlenì upravená – nikde tøeba byla mezi keøi schovaná lavièka, jinde visela váza s kvìtinami, vodotrysk apod. Pøímo u pøístavu bylo několik malých domeèkù, psali o nich že jsou pùvodní. Prostøední z nich byla kaple a mili tam napsáno, že v ní poøádají svatby, pøièemž se tam vešlo asi 10 lidí. Vnitøek byl moderní a silnì klimatizovaný.

Pak jsme ještì popojeli na úplnì nejzápadnìjší a nejjìžnìjší výbìžek ostrova a celého souostroví. Zabírá ho státní park Fort Zachary Taylor, do nihož se muselo platit vstupné. Vìtšinu poloostrova mají zabranou vojáci, tak se do parku jede mezi ploty, za kterými jsou vojenské budovy. Hlavním objektem parku byla pevnost z roku 1845, kterou dlouhou dobu používala armáda a ta ji postupnì pøestavovala. Èást byla pùvodní z cihelného zdiva, èást ze železobetonu a vypadala podobnì jako naše pøedváleènè pevnosti v pohranièì.

Pøedchozí veèer se tam zøejmì konala halloweenská slavnost. V prázdných sálech staré pevnosti byla naistalována expozice ve stylu velkého zámku hrùzy – rakve, bezhlavý èlovìk, bílá nevěsta v pohøebním voze, ovázaní raniní apod. Vše bylo doplnìno umilými pavuèinami. V noci za patøièného osvětlení to muselo vypadat dost strašidelnì.

Kousek za pevností byl samý konec souostroví. Myslela jsem, že to bude nijak význaènì oznaèeno, ale byly tam jen narovnané šutry a cedule, že se na ni nemá lézt. Z východní strany špièky byla pláž, kde jsme se lehce ošplouchli. Nechali jsme tam s Vláiou Eifely a jeli se podívat na místský høbitov. Støedem høbitova byl pomník a náhrobní kameny námoøníkù z lodi Meine, kteøí bojovali o Kubu. Dále byly bižné náhrobky, ale vìtšinou byly dost honosné, nad některými byly vztyèeny støíšky. Některé bohatší rodiny mìly plùtkem obehnáno více hrobù. V jedné takové ohrádce byly i malé náhrobní kameny, kromì lidí v ní byly i hroby psù a jelínka. Dalším šokem pro nás bylo, když na cestìku høbitova pøijelo auto a zastavilo se pøímo u hrobu, na který chtìlo jeho osazenstvo položit kvìtiny.

Vrátili jsme se pro Eifely a jeli ze souostroví pryè. Chtìli jsme zastavit nikde na jídlo, ale žádný vhodný podnik jsme cestou nevidili. Nakonec jsme si koupili dohromady v supermarketu za 6 USD jedno peèené kuøe, nechali si ho ohøát v mikrovlnce a docela si dali do nosu. Cestou pøes vesnici Marathon byla hrozná zácpa, skoro hodinu jsme jeli krokem a díky tomu se dost opozdili, zøejmì se tam chvíli pøedtím konala nijaká slavnost. Ostrovy probíhá pouze jediná pátèoní komunikace a nikudy se to nedá obejet.

Chtìli jsme se pùvodnì stavit v centru Miami, ale na to už bylo pozdì. Z mìsteèka Florida city jsme pro urychlení vyrazili po placené dálnici, díky tomu nám cesta ubíhala podstatnì rychleji, i

když nás cestou stihl hrozni silný slejvák. Tøikrát jsme jako mýtné zaplatili 75c. Obnos bylo možné hodit do koše nebo ho pøedat obsluze. Tøetí placený úsek již vedl okolo centra Miami na Miami Beach. Za mostem jsme zastavili a chvíli se dívali na osvětlené mrakodrapy a ohromné luxusní parníky, které tam kotvily. Na Miami Beach je ètvr Art Deco District. Když jsme ji projíždili, zaujala nás zajímavostí fasád i obsahem krámù, tak jsme tam zastavili. Obešli jsme jeden blok a prošli uličku se španilským tržištím, ale výtšinu zboží mìli ukrytou pod plachtami proti dešti. Eifel se zajímal o hraèky, tak jsem si probíhla jeden barák, kde byla obrazová galerie s velice zajímavými moderními obrazy. Obrazy byly umístìny na chodbách a nikde nikdo nebyl.

Dál jsme jeli podél pobøeží na sever, aniž bychom vidili moøe. Bylo již znaèní pozdì. Mìli jsme nocleh zamluvený opìt v Lauderdale, ale pøijeli jsme tam až v 9 hodin. Byl pátek veèer, takže znaèní výtší provoz než jindy. Motel byl plnì obsazen, naši rezervaci zrušili. Vzhledem k tomu, že to považovali za svoji chybu, vytelefonovali nám novou rezervaci v nedalekém motelu M6 Dania Beach, do nihož jsme se pøesunuli asi za ètvrt hodiny. Chtìli jsme si ještì jít zaplavat, ale bazén zavírali bohužel v 9:30 hodin.

2.11.

Ráno jsme zahájili pøesun na sever. Jeli jsme po dálnici stále blízko moøe asi 170 mil severním smìrem. Tam jsme uhnuli na poloostrov Canaveral a jeli do Kennedy Space Center. Usoudili jsme, že by stálo za to centrum vidit, tak jsme si koupili vstupenku za 26 USD. Za pøíplatek 20 USD ještì navíc nabízeli podrobnější prohlídku dalších lokalit, ale to už se nám zdálo pøíliš. Hned na poèátku jsme jeli místním shutlem (autobus zdarma) do blízkosti startovacích ramp, na které jsme koukali z vyhlídkové plošiny. V pøízemí nám promítli film o pøípravì startu. V další místnosti byly makety startovacích ramp a montážní haly. Okolo té jsme jeli chvíli pøedtím. Taky tam bylo ohromné pásové monstrum, na kterém pøepravují raketoplány z montážní haly na rampu.

V další budovì, ke které jsme pøijeli, bylo simulované startovací støedisko a hala s maketou Apolla 11 a dalšími raketami. Promítli nám film o Apollech a pak byla audioshow o pøistání na misíci. Shuttle nás odvezli zpìt do Vizitor centra. Ještì jsme si prohlédli raketoplán z venku i zevnitø a kabinu Apolla, v níž si mohl každý vyzkoušet, jak se tam sedí tedy spíše leží. Byla tam tzv. „kosmická zahrada“, kde bylo vztyèeno nikolik maket menších raket. Ve støedisku ještì promítali nijaké filmy a jednu 3D show o Marsu 2035, ale na to jsme se nebyli podívat. Odjeli jsme do místa našeho objednaného noclehu opìt do motelu M6

v Cocoa Beach. Náš motel byl kousek od pláže, tak jsme toho hned využili a šli se koupat. Byly docela dost velké vlny, zaskákali jsme si v nich a trochu zaplavali, ale bylo to dost vysilující. Bylo znát, jak zapadalo sluníèko, že se dost ochlazuje, tak jsme to zabalili, i když Eifel se toho nemohl stále nabažit.

Veèer jsme vyrazili do místa na veèeøi. Vlãia mìl vyhlídnutou putyku u pobøeží, ale vevnitø mìli zavøeno, bylo otevøeno pouze na terase a tam byla tma jak v pytli. Vedle byla další hospoda, ale nezdál se nám její jídelní lístek, i když asi byla zajímavá nabídka jednoho dílu dvacetipalcové pizzy za 1,5 USD. Neuvìdomili jsme si, že 20 palcù je vlastnì 50 cm a tudíž, že dílek vydá za jednu pizzu menší. Nakonec jsme skonèili v pizzerii a byli jsme spokojeni. Dali jsme si díl (1/6)

speciální pizzy, tlusté se dvěma vrstvami a uvnitř s nádivkou za 3,5 USD. Já s Vláciou jsme si k tomu dali mexické pivo Corona. Mělo barvu dosti nepivní, jako světlá moře, bylo prakticky bez pění, ale chuť nemilo špatnou.

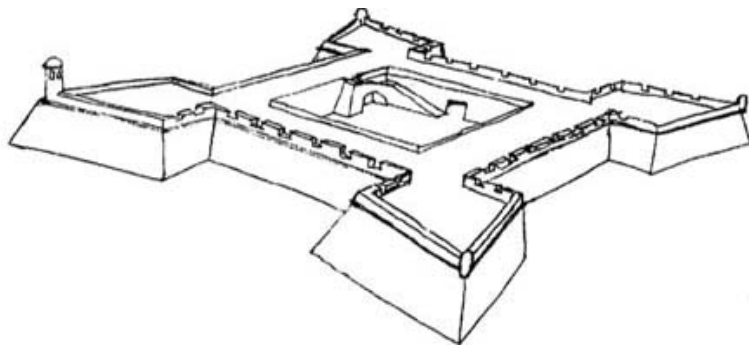
Večer jsme si s Alenou ještě zaplavaly v bazénu. V noci asi ve dvě hodiny jsme byli velmi nepříjemně probuzeni. Najednou začal houkat požární hlásič na stropě pokoje. Když jsme vylezli před pokoj, houkaly hlásiče na celém bloku a z pokojů vykukovali lidé. Některý opilec chtěl s námi rozpouštět hovor. Postupně přijely 3 hasičské vozy a policajti, asi po 1/4 hodiny ječení sirény přestalo, hasiči odjeli a my šli spát. Zřejmě si nějaký opilci, kterých se v motelu pohybovalo nezvykle dost, zapálili na pokoji více cigaret.

3.11.

Jeli jsme stále po dálnici podél moře směrem na sever. Zastavili jsme v městečku St. Augustin, které je nejstarší město Ameriky, bylo založeno v r. 1513 Španily.

Z původního města se toho moc nezachovalo, ale řada objektů byla rekonstruována dle skutečnosti. V páruce p. Bradáče se psalo, že jsou tam drahá parkoviště, ale našli jsme jedno za Leitnerovým muzeem, kde se platilo 25 c za hodinu a v neděli to bylo zadarmo. O kus dál jsme ale viděli parkoviště za 5 USD bez ohledu na délku pobytu a den.

Vyrazili jsme na prohlídku města – viděli jsme nejstarší obchod, nejstarší dům, kde byla socha Dominikána (nebo Augustiniána) s malým Indiánem, most se lvy a náboží. Došli jsme k místnímu muzeu, ve kterém bylo i Vizitor centrum. Dál jsme šli španilskou čtvrtí po pěší zóně s obchůdky naplněnými spoustou zajímavých suvenýrů. Koupili jsme pirátskou vlajku. Eifelovi studovali zejména dřevěné hračky. V některých místech byly domy zařízené jako muzeum a obsluha v nich byla autenticky oblečená jako ze 17. a 18. století. Na pěší zóně byla také nejstarší

dřevěná škola USA, byla však poněkud nakloněná a hrozilo, že by mohla spadnout. Aby se tak nestalo, byla ukotvena na lanech. Za okny v ní byly umístěny historicky oblečené figuríny. Na pobřeží byla pevnost Castillo de San Marcos, která nebyla nikdy

dobita. Vstupné bylo 5 USD, chlapi byli ale natolik drzí, že vlezli dovnitř bez placení a my šly s Alenou za nimi. Průvodce ve staré vojenské uniformě tam vykládal o pevnosti, my ho ignorovali a prohlédli si pevnost ze shora. Když jsme odcházeli, právě probíhala ukáзка stělení z předovek.

Od pevnosti jsme se vraceli k autu. Cestou byla ještě katedrála. V jedné hospodě zpíval na mikrofon zpívák country. My zůstali stát na silnici a sledovali ho. Když skončil, kynul nám a byl zřejmě polichocen, že nás zaujal. Parkovali jsme u Lightnerova muzea, což je honosná budova s maurskými prvky. Před muzeem stojí socha Pedra de Menendes de Aviles, zakladatele města.

Pokračovali jsme stále na sever. Od místa Jacksonville, kde bylo v centru pár menších mrakodrapů a docela zajímavé vysoké mosty, jsme už pokračovali směrem do vnitrozemí. Přejeli jsme hranici do státu Georgia, jak říkal Eiffel, do Jižníka. Náš nocleh byl v městečku Tifton, asi 40 km za hranicemi, respektive u něho, protože okolo našeho motelu nebylo vůbec nic.

4.11.

Ráno jsme si nařepovali u recepcie kafe do kelímku. Na západě USA to tak bylo v každém motelu, tak jsme s tím počítali, ale tady na východě byl zatím první. Ráno jsme pokračovali směrem na sever. Šlo to poměrně rychle, protože jsme jeli po dálnici, kde byl limit 70 mil/hod. Charakter krajiny se značně změnil, začalo se to podobat střední Evropě – zvládnutý terén se smíšenými lesy s počínajícím podzimem. Všude bylo plno mobilních domků, které vypadají jako maringotky. Počítají si je tu zejména důchodci, psalo se, že se jich v poslední době přistihovalo do Georgie skoro milion. Takový dům se dá sehnat poměrně levně, asi za 15 000 dolarů.

První naše zastávka byla ve státním parku Piedmont. Je to přírodní rezervace se zvířectvem, hl. jeleny a tetěvy. Cestou nám přebíhly cestu 2 srny a viděli jsme zřejmě tetěví slepici. Dojeli jsme do Vizitor centra, kde kromě nás nebyla ani noha (tedy z návštěvníků), protože počasí bylo dost bídné – velice sychravo, vlhko a déšť na spadnutí. Místní úředník mi nabízel pomoc (ale zřejmě to používají jako frázi místo pozdravu). Mili tam vycpané živočichy žijící v parku.

Pak jsme chtěli absolvovat cestu k jezeru Allison. Vedla k němu štirková široká cesta, tak jsme se jí nechali vést a přešli přes hráz jezera, kde byl ohromný betonový přepad a dále pokračovali po strakapoudí cestě (angl. Red Coctaded Woodpecker = červený kokta). Cesta však vedla nikam pryč, tak jsme se raději vrátili. V autě jsme podle mapky zjistili, že k jezeru vede ještě lesní značená pišina – okruh měřící 0,9 míle, tak jsme na něj ještě vyrazili. Došli jsme ke konci jezera, kde mili působit bobři, ale nebylo tam nic, co by na ně ukazovalo. Ani ze speciální vyhlídkové boudičky na břehu jezera nebylo nic vidět (kromě asi dvou ptáků dalekohledem na druhém konci jezera). Asi všechny kachny a ostatní ptáci z jezera odlétli na jih. Okruh byl budován jako naučná stezka, na počátku jsme získali informační papír, kde ke každému zastavení bylo něco napsáno. Jedním z nich bylo zastavení u starého plechového válce, který se válel v lese jako šrot. Místo toho, aby ho odklidili, rozepsali se tam o tom, jak se v období suchého zákona pájilo naěerno.

Pak jsme popojeli do dalšího parku High Falls. Také tam nikdo nebyl, tak jsme ani neplatili. Na řece Towaliga byla kamenná přehrada a pod ní divoké údolí se šikmým vodopádem. Koupání bylo zakázáno, ale vypadalo to tam, že by se daly velice dobře podnikat různé vodní hrátky – skluzavky apod. Šli jsme po značené cestě kus podél řeky, přes řeku jsme viděli zbytky staré elektrárny a tak jsme se na ni pak ještě jeli podívat z druhé strany.

Po druhé hodině jsme dorazili do Atlanty. První naše zastávka byla v černošském ghetu. Je tam památník a Vizitor centrum Martina Luthera Kinga. Před ním je jeho ohromná skoro třímetrová hlava. V této čtvrti se narodil, viděli jsme jeho rodný dům. O kus dál je kolonáda nazvaná Cesta míru, jeho náhrobek uprostřed jezírka a věný oheň. Jeho památce je věnováno návštěvnícké centrum se spoustou fotografií z jeho života a velikou moderní kaplí. Vše je provedeno v jednotném stylu z režného zdiva.

Odtud jsme ještě jeli do mrakodrapového středě místa. Chtěli jsme vyjet na mrakodrap Peachtree Center, kam vede výtah po povrchu v průhledném tubusu, ale v centru bylo parkoviště pouze za 10 USD, Vláša nechtěl hledat jiné, tak jsme jeli z místa pryč. Viděli jsme pouze za jízdy

nikterý z olympijských stadionů, ale nebylo to nic extra.

Pokračovali jsme dále na západ. Ve městěku Douglasville jsme se stavili nakoupit v supermarketu. Mimo jiné jsme si koupili balení piva. U pokladny se nás pokladní na něco ptala, mysleli jsme, že na kartu na slevy, tak jsme řekli, že ji nemáme, a ona nám pivo vzala. Po placení jsme si o něj řekli a ona něco drmolila, že je to dle městské vyhlášky, že se každý, kdo kupuje alkohol, musí prokázat průkazem, že mu je více než 21 let. Při vyúčtování piva v pokladni tam musela zadat číslo občana, jinak jí to nevzalo. Vláška ukázal občana, pokladní si přizvala svou kolegyni a společně usoudily, že by nám snad pivo mohly dát, řekly: „Europe – O.K.“. Takže to vypadá, že lidi, kteří nemají občana, tak nemají nárok ani na pivo.

Již za tmy jsme opět přejeli hranice, tentokrát do Alabamy. Díky tomu najednou bylo o jednu hodinu méně. Dojeli jsme opět do motelu M6 do městečka Anniston.

5.11.

Alabamu jsme záhy opustili a vjeli do státu Tennessee. Předpověď počasí byla dost hrozná a opravdu se naplnila. Dost přšelo. Mili jsme naplánované 3 přírodní parky, ale redukovali jsme to na jeden a to Little River Canyon. Nejprve jsme se podívali z vyhlídky na vodopády, přičemž zrovna nepřšelo a pak jsme jeli po hraně kaonu asi 15 mil a zastavili asi na 3 vyhlídkách. Už zase přšelo, ale pro tu chvíli, co jsme zastavili, to ani nevadilo. Akorát jsme Vlášovi občas museli deštníkem chránit videokameru. Cestou byl také velice zajímavý skalní útvar nazvaný Mushroom – houba. Byla to skála uprostřed silnice ve tvaru houby, opodál bylo několik nižších převislých útvarů se zvrásněným povrchem. Cesta byla skoro zasypaná mokřím listím. Jednu chvíli jsme před sebou viděli hejno krocanů, Vláška je pak neúspěšně honil v lese, aby je mohl nafilmovat. Z vyhlídek s kamenitým zábradlím byl úžasný pohled na dno kaonu, kde hluboko pod námi přejívitě tekla řeka.

Zlatým hřebem naší cesty byla návštěva výroby whisky Jacka Danielse. Z reklamních důvodů je tato atrakce trasy bylo promítání celou skupinu vyfotili, autobusu a odvezli nás závodu. Tam nám velice zřetelně (i když povídat o výrobě se od nějakého Němce sochou Jacka. Výroba většina zařízení je provádí přes uhlí a

vypálených sudech a od nich získává svoji tmavou barvu. Průvodkyně se během prohlídky každého nenápadně zeptala odkud je a pak na závěr řekla, že mají návštěvy z různých konců a brskně vyjmenovala, odkud kdo je - o Vlášovi řekla – ten mladší muž vzadu (stál tam s kamerou). Mysleli jsme, že na závěr bude ochutnávka, ale dali nám pouze limonádu nebo kafe. Chtěli, abychom vyplnili dotazníky, jak často pijeme alkohol a kolik z toho je Jacků Danielsů.

Na večer jsme dojeli do Nashville a ubytovali se na severu města v Goodlettsville. Večer jsme vyrazili do ulic – samozřejmě autem, do centra to bylo asi 15 mil. Zaparkovali jsme zadarmo přímo v centru pod dálnicí, nevypadalo to tam moc důvěryhodně, ale riskli jsme to.

Nejnámější ulice Nashvillu je Broadway, kde se hraje country. Mysleli jsme si, že toho tam bude více, ale bylo tam jen asi 6 podniků, z nichž jeden se např. jmenoval Legends Corner.

Na druhé straně ulice se sice také hrálo, ale byly to spíše dost nóbl podniky vyšší cenové kategorie. Na této třídě byla také velká hala, do které proudily davy lidí zřejmě za zábavou a Hard Rock kafe, odkud byla slyšet reprodukováná tvrdá muzika. Kromě toho je na této třídě řada krámů s countryovými suvenýry, s westernovým oblečením, s kazetami či cédéčky. Většina krámů však byla zavřená, což je škoda obchodníků, protože všude proudily davy lidí. Vybrali jsme si jeden podnik, kde hráli, chvíli v něm poseděli a dali si při tom jedno pivo. Místní country je daleko ostřejší než naše – hrají se zesilovací technikou a používají při tom sadu bubnů.

Předtím jsme si zjistili, že v Baptistickém kostele se bude zadarmo konat spirituální koncert, tak jsme tam šli. Kostel byl plný mladých lidí tak do 20 let, my jsme tam byli tvrdě nejstarší. Mili jsme vše pod sebou jako na dlani, sedli jsme na balkóně. Beatová skupina hrála náboženské písně, za ní na zdi běžely náladové snímky přírody a přes ni text písní. Skoro celý kostel zpíval s nimi. Pak mladý kněz (asi tedy, protože podle oblečení se to nedalo poznat) vedl kázání. Tomu jsme nerozuměli, tak jsme šli zase na ulici a do baru.

Navštívili jsme dva další podniky a poslouchali zase jinou muziku. Vláďa jako oidiot si již nemohl dát pivo, tak si dal ledový čaj, Eifel sice brblal, že mu místní Budweiser nechutná, ale přesto si ho dal a Eifelka volila pepsi. Nápoje nebyly zrovna nejlevnější, pivo štetinka za asi 2,5 USD, ale s muzikou se to dalo ožet. ěas od ěasu muzikanti obešli sál s flaškou od okurek a vybírali peníze za svoji produkci. Hodili jsme jim dolar. V lokálech za posledních několik let nikdo na nic nesáhl, vše bylo docela dost opotøebené. Zdi byly většinou vyzdobené mnoha zašlými obaly z gramofonových desek s countryovou muzikou, visely tam kytary s podpisy a různé další suvenýry. Pozdì veèer se jelo do motelu po dálnici velice dobøe, byli jsme tam za chvíli, ale byla již skoro plná noc.

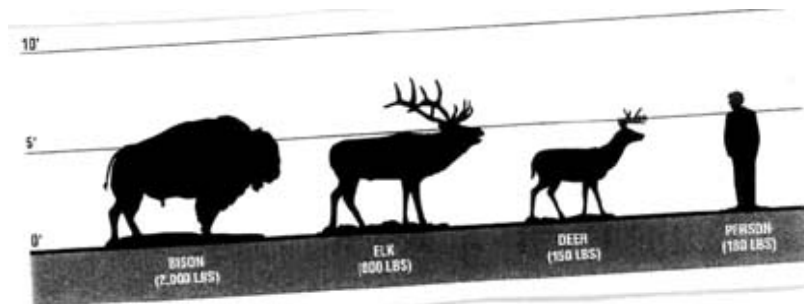
6.11.

Ráno jsme se jeli podívat opít do centra Nashvillu, ale za svítla. Zastavili jsme u Hall of Fame, kde jsou výstavní sály, pouští se muzika, je tam restaurace a.p. Bylo však otevřeno pouze foajé, otevírali až v 9, vstupné bylo 10 USD. Místní informátor se nás ptal, odkud jsme a říkal, že byl v dětství v ěeské republice a že je to krásná zem.

Pak jsme jeli do parku Centennial, kde je postavena kopie Pantheonu, respektive jeho podoba, jak by vypadal, kdyby byl neporušený. Je v něm galerie a zrovna tam byla výstava Andyho Warhola. V parku je umístěn pomník ženám, na památku jejich získání volebního práva. Je to vysoký kvádr a na něm koule.

Vyjeli jsme z místa směrem na sever a dojeli do rezervace Země mezi jezery (Land Between The Lakes). Je to unikátní pruh země obklopený skoro kolem dokola řekami Tennessee a Cumberland. Před vjezdem do rezervace jsme se stavili u Fortu Donelson, ale byl to spíš veteránský hřbitov. Na části byly hroby z války jihu proti severu, ale i novější z Korey a Vietnamu.

Země mezi jezery je rezervace pro bizony a jeleny Wapiti (v angličtině je to překládáno Elk, což je los). Napřed jsme viděli za plotem pást se velké stádo bizonů, pak jsme za 3 USD vjeli přímo mezi jeleny a bizony.

Zvládnou krajinou vedla asi 2 km dlouhá okružní silnice, z níž si ělovík mohl prohlížet místní zvíř. Jeleni byli velice blízko a bylo jich tam dost. Bizony jsme viděli pouze z dálky mezi stromy. Byly tam cedule upozorňující, že není radno se k bizonům přibližovat, že jsou nebezpeční. Dali jsme si kroužek dvakrát, mysleli jsme, že by se třeba bizoni mohli přiblížit. Do tohoto parku byl unikátní vstup. V boudičce se zaplatilo vstupné, za to ělovík obdržel minci, kterou pak hodil do díry u závory a ta se mu zvedla.

Součástí parku byl i skanzen Homeplace, kde byla ukázka ze života vesnice z roku 1850. Tam se platilo vstupné 6 USD za osobu. Byly tam dvě obytná stavení, slepičárna, vepřín, chlévy, sušárna tabáku. V sušárně právě sušili a ukázali nám, jak se tam přikládá. Na zemi byl v rýhách založen oheň a občas se tam přihodilo poleno. Ve vepříně byla dvě prasata, pěkně veliká a chlupatá. Dalším objektem byla dílna s různým zemědělským nářadím, měli tam podobné jako u nás na chalupě. Eifel pořádně chtěl vidět, protože na ohrady používají štípané klády. Ukázali mu, jak se to štípe. V domech bylo zařízení, figuríny oblečené v dobových kostýmech a informatorka také oblečená historicky. Eifel tam našel dřevinou hračku – panáčka spouštějícího se po tyčkách dolů, prý to bylo z 19. století, u Pavla ve firmě vyrábějí počítač založený na stejném principu. V krámku u vstupu jsem si za 6 USD koupila kytičkovaný šepec, který jsem chtěla využít jako originální šatový doplněk pro Silvestra se zaměřením Arizona 1870.

V tomto parku jsme kousek vjeli do Kentucky. Cestou zpět v městečku Cadiz jsme si zašli nakoupit. Zřejmě v Kentucky mají nějaké přísnější podmínky při prodeji alkoholu, protože v samoobsluze žádný neměli, ani pivo. Vedle však byl krám Happy Dollar, kde prodávali vše za jeden dolar. Eifel se tam odtud nemohl utrhnout, koupil si tam víci za 5 dolarů, mimo jiné kladívko se štirbinou na vytahování hřebíků. My jsme si koupili americkou třícípou vlajku. Až doma při rozbalení jsme zjistili, že vlajka je z PVC a že není jedna, ale je jich 6 spojených lankem.

Večer jsme jeli autem opět do centra. Zaparkovali jsme zase pod dálnicí a vyrazili do baru. Prošli jsme tři. Jeden z nich byl opravdu v dezolátním stavu. Měli tam ošoupané koženkové lavice a z některých dír lezla vycpávka. V jednom podniku zpívala skupina s blondínou zpívačkou ve stylu Marilyn Monroe, která měla na sobě obleček z padesátých let, ze stejné doby byla i aparatura kapely a mikrofon, ale úplně klidně to mohly být zdařilé moderní repliky. Vrátili jsme se opět dost pozdě.

7.11.

Èekal nás pøesun napøíè Tennesseeem do Memphisu. Zastavili jsme v parku Natchez, který je zøejmì mimo sezónu je zadarmo. Prošli jsme krátký okroužek Twin Ridge Trail pomìrnì hustým divokým lesem. Pak jsme dojeli k jezeru Cub Creek Lake. Mezi stromy tam byly ukryté chatièky, navzájem byly od sebe docela dobøe oddìlené, takže se obyvatelé nerušili. Touhle dobou však tu skoro nikdo nebyl. Bylo by možné si je pronajmout, vidìli jsme oknem dovnitø, v koupelnì tam mìli typické bílé ruèníky jako z motelù. Po døevíném mùstku jsme prošli pøes ostrùvek na druhý bøeh, kde bylo ohrazené koupališti, jinde se asi koupat nesmìlo.

Na kraji Memphisu byl motel M6, ve kterém jsme mìli rezervaci, tak jsme se v nìm již po obìdi pøihlásili. V Memphisu byla naše první zastávka v Gracelandu, což je vila, kterou postavil Elvis Presley pro sebe a svoji rodinu. Zvenku se nedala prohlédnout, byla za hustými keři za plotem. Musela se koupit vstupenka a autobusem vás dovezli pøímo pøed vilu, i když to bylo pouze pøes ulici a kousek zahradou, dohromady asi tak 150 metrù.

Byl to perfektní byznys po americku. Vstupné stálo docela dost 23 USD, bylo možné koupit ještì dražší vstupenku, která by platila i do Elvisova muzea autoveteránù a k prohlídce jeho soukromého letadla. Nám však staèila návštìva vily. V autobuse jsme vyfasovali sluchátka, ze kterých nám sdìlovali všechny informace (za pøíplatek 5 USD to mohlo být i v jiné øeèi). Procházelì jsme jednotlivými místnostmi, v nichž na viditelném místì bylo obvykle napsáno, které èíslo je tøeba zmáèknout, abyste ze sluchátek slyšeli povídání o této místnosti. Vevnitø se nesmìlo filmovat ani fotografovát, nechtili tam Vlášu pustit ani s kamerou. Naštìstí Eifel nechtil investovat peníze do prohlídky, tak kameru pohlídal. Pokoje byly zaøízené spíše velmi bohatì než vkusnì. Byl tam obývací, ložnice, ložnice rodièù, televizní místnost, džunglová místnost. Pak následovaly sály s pøehledem Elvisových zlatých desek, s fotkami z jeho života, ukázky jeho pøezdobených kostýmù a nahrávací studio. V patøe jsou soukromé místnosti rodiny, zøejmì tam žije jeho dcera. Vedle vily byl Elvisùv hrob a společnì s nìm hroby jeho rodièù a babièky. Babièka

z nich žila nejdéle. V krámku u vstupu jsme si koupili za 10 USD knihu o Gracelandu, kde byla bohatá fotodokumentace toho, co jsme vidìli, a tím Vláša získal slabou náplast místo filmování.

Na kraji Memphisu mìla být indiánská vesnice Chucalissa. Bohužel už byla zavøena, na domky jsme se mohli podívat pouze škvírou v vratech. Bylo teprve po ètvrté hodinì, tak nás nenapadlo, že budou zavírat tak brzy.

Pak jsme jeli do centra Memphisu, pøièemž jsme projíždìli ètvrtí nevypadající moc vábnì, kde byli samí èerní. Centrem zábavy v Memphisu je Beale Street, kde se údajnì narodilo blues. Podaøilo se nám zaparkovat pár krokù od hlavní ulice u nábøeží. Bylo to tam na parkovací hodiny, mìlo se platit do šesti hodin, do té doby zbývala 1 hodina, tak jsme zaplatili 1 USD (platilo se 25 c za 15 minut). Hned vedle bylo parkovišti, kde se platilo 5 USD bez ohledu na délku a dobu parkování. Podívali jsme se z nábøeží na dva zajímavé pøíhradové mosty, nad nábøežím podél vody vedla rychlodráha.

Do Beale Street jsme pøicházeli, právi když se zaèínalo stmívat. Hned na kraji byl starý kulturák, ve kterém vystupovalo spousta známých osobností, na chodníku tam ve zlatých hvízdách byla jejich jména. Na ulici pøed jedním podnikem tam na trubku hrál perfektní jeden èernoch, Vláša spolu s dvìma dalšími kameramany ho filmovali a pøi tom ho obkružovali. Nìjak jsme se nemohli chytit a najít nìco zajímavého, zaèíná se tam zøejmì dost pozdìji. Ne ve všech

podnicích hraje živá hudba, většinou mají reprodukovanou.

Napřed jsme si to obešli ještě trochu po okolí. Byl tam ohromný nákupní komplex spojený s garážemi a kulturním centrem, kde bylo několik divadel a kin. V komplexu byl i nábl hotel. Uprostřed bylo kryté atrium s lavičkami, fontánkami a krámkou. Vláša strávil dlouhou dobu v ohromném krámi na cedéeka a kazety. Viděli jsme černošské dámy v róbách, kožešinách a kloboucích, jak nasedají do minibusu a zøejmì jedou na bohoslužbu (mikrobusy na sobì mly adresu a znak nijakého kostela). Chtli jsme se podívat také do kostela, ale žádný jsme nenašli. Stødem místa po piší zónì projíždí historická tramvaj, ve dne je tam zøejmì dost živo, ale teï tam bylo dost prázdnø, většina obchodù mla stažené rolety, tak to vypadalo dost nehostinnì. Pak jsme prošli takovou ulíekou, která vypadala akorát tak na pøepadnutí – do takové vždy utíkají obití v amerických detektivkách, když je honí nijaký psychopat. Skonèili jsme na autobusovém nádraží Greyhound (chrt) a dali si tam v bufetu tistoviny.

Vrátili jsme se na Beale Street, kde jsme skonèili v podniku se stoly z umakartu, kde hrál a zpíval jeden èernoch doprovázený dvìma dalšími. Sedli jsme si a on v rámci zpívu něco øíkal, pochopili jsme až za chvíli, že øíká, že je to tam samoobsluha. Ml správný hlas, mírnì nakøápnutý. Hrál různé známé melodie, ale myslím, že si do toho dával svá slova, co ho zrovna napadlo. Vedle nás sedli nijací Amerièani, kteøi se nás hned ptali, odkud jsme, a øekli to pak zpívákovi. On to hned komentoval a øíkal, že jsme Èechoslováci. Když jsme odcházeli, šla jsem k nìmu a sdílila mu, že jsme pouze Èeši nikoliv Èechoslováci

Pak jsme šli ještě do jednoho baru, který pamatoval lepší èasy, ale byl jako ty v Nashvillu znaèni øšuntilý. Na pódiu tam stála dvì piána a na nì hráli dva kluci známé melodie, napø. od Simona a Garfunkela, a nikdy k tomu i zpívali. Do starých pian mli zabudované elektrofonické klávesy, všimla jsem si toho až za delší chvíli, kdy každé piáno hrálo v jiné tóninì. Pak si tam s nimi ještě pár písnièek zazpíval nijaký jejich známý, který vypadal jak pøestárlý Elvis. Pivo stálo 2,5 USD, ale naštistí si nás moc nevšímali, tak jsme ani neutratili.

Pomírnì pozdì jsme se pøesunuli do našeho motelu. Jelo se dost dobøe, provoz již skoro nebyl, jen nás brzdila øada semaforù.

8.11.

Dnešní den byl hlavní pøesunový, státem Mississippi do Louisiany Memphisem jsme vjeli do Mississippi tam perfektnì vybavení – bylo tam vyplnit registraèní lístek, kde jsme budeme ve státi. Nabídlí nám

mli jsme pøed sebou pøesun napøíè dlouhý 400 mil. Kousek za a stavili se ve Welcome Centru. Byli spousta map a prospektù. Mli jsme uvádili, odkud jsme a jak dlouho zadarmo kávu nebo džus.

Cestou jsme chtli udílat zastávku v Petrified Forest, což jsou zkamenilé zbytky lesa. Uhnuli jsme z dálnice a projeli asi dvacet mil na hlavní silnici è.49. Odboèka na zkamenilý les tam však nebyla, zøejmì byla po hlavní silnici na druhou stranu nebo napøíè pøes ni, nebyly tam však nikde na to poutaèe.

Ubytovali jsme se asi 30 mil od New Orleansu v místeèku Slidell, které je od N.O. na druhé stranì jezera Pontchartrain. Hned jsme vyrazili do N.O., jeli jsme tam po dálnici a byli tam po ètvrté hodinì. Projeli jsme si moderní mrakodrapovou ètvr . V jejím tísnném sousedství je stará ètvr French Quarter, která byla daleko zajímavijší. Zaparkovali jsme na kraji ètvrti u jakési trafaèky na dost opuštinném místì. O kousek dál tam stála auta již mírnì vybydlená. Když jsem si pozdiji èetla povídání p. Bradáèe, který si veèer ani nedovolil od nádraží dojít dva bloky k hotelu,

připadalo mi, že jsme trochu riskovali. Ve French Quarteru byla všechna místa na parkovací hodiny a bylo to tam dost obsazené. Hned na kraji byl trh, toho jsme si však zatím nevšimli, protože jsme toho chtěli projít více. Na nábřeží byla taková jakási kolonáda, kde hrála kapela džezík. Sedli jsme si tam a dali si ledový čaj. Já jsem si dala místní specialitu, polévku gumbo, což je husačka s mošskými potvorami, ostatní si dali tistoviny. Ve francouzské čtvrti jsou domy většinou s pavlačemi z velice subtilních kovových konstrukcí a skoro krajkovým zdobením. Uprostřed čtvrti je katedrála St. Louis, nejstarší dosud využívaný kostel v USA, a před ní ohromný park. Katedrála byla bohužel v lešení a park byl zavřený, aby tam nelezly nějaké nekalé živly. Okolo plotu parku bylo spousta vykladačů osudu nebo pouličních malířů. Byly tam také nabídky na nošení prohlídky místa s duchy (Ghosts Tour). Místem projíždělo spousta kočárů, z nichž byly některé dost velké až 10ti místné, bylo s podivem, že to koně vůbec utáhnou. Čtvrť má čtvercovou síť, tak jsme courali cik cak.

Bylo tam plno obchůdků a různých podniků, vše bylo otevřené. Podívali jsme se třeba do obchodu Woodoo, kde prodávali různé mystické zboží. Taky tam byly různé erotické podniky, většinou dobře zakryté, aby nebylo vidět dovnitř. V průvodci se psalo, že je tam plno hospůdek, kde se hraje džez, ale byly tam spíše diskotéky, na kterých byla podla a na nich kdokoli z diváků se mohl připojit k reprodukováné hudbě svým výkonem. Nakonec jsme zakotvili v jedné hodně staré zaèouzené knajpì, původně to byla kovárna. Bylo tam narváno, skoro úplná tma a vzadu hrál jeden černoch na piáno při světle svíčky. Okolo piána se hromadilo docela dost lidí. Eifelům se podařilo ukořistit místo blízko u muzikanta, my jsme si sedli k oknu, kde byl alespoň trochu vzduch. Dali jsme si pivo, platilo se rovnou, protože v takovémhle prostředí by si hosty neuhlídali. Poprvé jsme dali šíšníkovi dýško asi půl dolaru, podruhé jen pár centů. Hned na začátku se nás ptal, odkud jsme, pak se ptal, jestli umíme německy a pokusil se nám velice slabou němčinou sdílet, že z dýšek žije. Jeho němčina byla určitě horší než Vlášova angličtina, nevím, z čeho usoudil, že bychom mu anglicky nerozuměli. Neměli jsme však chuť mu dávat nějak moc navíc, malé pivo tam stálo 2,5 USD a to se nám zdálo až dost.

Pak jsme se ještě docourali zpátky k autu, najeli na dálnici a po ní dojeli k našemu motelu ve Slidellu.

9.11.

Ráno jsme vyrazili opět do N.O. Počasí nebylo nic moc, trochu přšelo. Projeli jsme si čtvrtí Lakeview, která byla u jezera Pontchartrain, zřejmě byl na něj krásný výhled, ale byla mlha. Ve čtvrti bylo plno pikných vilek. Směrem do centra jsme pak zastavili u hřbitova Greenwood. New Orleanské hřbitovy mají jednu zvláštnost, že se v nich pohřbívá většinou nad zemí, protože je tam vysoká hladina spodní vody a tak skoro všechny hroby vypadají jako honosné mramorové hrobky. Zajeli jsme přímo na hřbitov, protože tady se to tak dílá a chvíli jsme se procházeli po pojmenovaných uličkách mezi hroby, přičemž Vláš filmoval.

Pak jsme popojeli na nábřeží a šli se podívat na parník. Zrovna za chvíli měla být dvouhodinová vyjížďka kolesovým parníkem Natchez. Lístek na loď stál 17 USD, za 23,5 USD to bylo možné absolvovat i s obědem, samozřejmě jsme nezaváhali, protože doba oběda se blížila. Před odjezdem usedla dáma v dlouhém plášti na stěše lodi k varhanám a spustila muziku z parních lodních píší. Chvíli jsme sedli na horní venkovní palubu, pak jsme se přesunuli o patro níž do jídelny. Bylo to tam dost vypulírované v secesním stylu se spoustou zrcadel a

parádieek. Jídlo bylo formou bufetu, mohli jsme si øíci, co chceme a k tomu jsme vyfasovali kelímek na pití. Dali jsme si jambalayu, což je místní specialita a je to smís masa, rýže a fazolí. V èele místnosti sedil toèelenný orchestr a hrál džez. Vedle nás sedili dva Japonci a byli tím úplnì uneseni, po každé skladbì tleskali a dávali jim do lahve peníze. My jsme usoudili, že už to máme v cenì. Eifelové nemili jídlo koupené, ale pozvali jsme je dolù, aby si šli také poslechnout. Dala jsem Eifelce kelímek, a si natoèí pití, ale ona chtěla do průhledného kelímku toèit horké kafe, tak jí ho sebrali a nemili jsme nic. Plavba velice rychle utekla, ani jsem si nevšimla, kdy jsme se otáèeli.

Pak jsme pøejeli na druhý bøeh Mississippi po dálnièním mostì. Bylo možné jet pøívozem zadarmo, ale ten zrovna odjel a nechtilo se nám èekat, až se vrátí z druhé strany.

Na druhém bøehu mila být zajímavá ètvr Gretna, ale nic extra to nebylo. Pouze jsme jí projeli a jeli podél vody směrem severozápadním. Podél øeky mila být nikolik plantážních domù ze 17. století. Jednu plantáž jsem vybrala, cesta k ní však byla nekoneèná. Nakonec jsme skonèili u plantáže Destrehan, která byla nejbliže. Byl tam hrozný blázinec, právi tam probíhaly nijaké trhy. Na trávníku pøed domem bylo spousta krámkù se zbožím pou ového charakteru. Díky tomu jsme se však dostali dovnitø zadarmo. Dùm byl v klasicisním stylu se sloupy a terasou v prvním patøe. Podaøilo se nám nepozorovanì vyjít po schodech nahoru a tam si prohlízet sklenìnými dveømi zaøízení jednotlivých pokojù, bylo to jak na zámku. Za pro nás nekøes anské peníze tam dílali prohlídky s výkladem, pøièemž průvodci byli obleèeni v dobových kostýmech. Za domech byly docela pikné domeèky, ve kterých původnì bydleli otroci. Uprostøed byl jeden vitší jako společná kuchyò. Vzadu byl døeviný objekt, zøejmì původnì stáj nebo seník, nyní tam však byl bleší trh se starožitnostmi. Nikteré z exponátù byly také památky ze SSSR. To by byl paradox, pøivézt si do našeho muzea totality ničò z USA, ale za ty peníze to nestálo. Na zahradì plantáže byly ohromné rozložitè stromy s vitvemi velice do široka. Dle angliètiny to byly duby (z pøekladau Oak), ale mily úplnì jiné dosti tuhé listy, zøejmì neopadávající, což je pøi místních teplotách docela pøirozené. Ve vstupní místnosti, kde se prodávaly lístky, mili všelijaké suvenýry, ale pohlednici domu tam nemili.

Vrátili jsme se zpìt do N.O. Pøejeli jsme most pøes øeku, okolo byly rozsáhlé bažiny, ze kterých rostly stromy jak z hororu. Po druhém bøehu vedla dálnice, tak cesta zpìt byla podstatnì kratší. Zaparkovali jsme opìt na místì ze vèerejška a vyrazili do ulic.

Tentokráte jsme šli po nábøeží okolo kotvišti parníkù do nového nákupního centra. Na náš vkus tam trochu moc klimatizovali. Byly tam rozsáhlé komplexy krámù pøevážnì ze znaèkovými odìvy. Pak jsme okolo kasína pøešli na hlavní bulvár Canal Street, oddìlující mrakodrapovou ètvr od francouzské ètvrti. Bylo dost dusno, tak jsme si s Vláiou koupili v jednom krámku plechovkové pivo a pili ho pøed krámem ze sáèku, do kterého nám ho dali u pokladny. Oproti vèerejšmu veèeru se silnì oteplilo. Procházeli jsme opìt ulièkami a tentokráte si všimali více krámkù. Na ulicích byli rùzní lidé, kteøí pøedstavovali tzv. živé sochy. S oblibou se hnuli právi ve chvíli, kdy šel nikdo okolo a neèekal to. Bylo zajímavé je pozorovat, jak dokáží stát nikdy i v dosti krkolomných pozicích naprosto bez hnutí. Naprosto unikátní byl muž, který vypadal jako kovová socha, protože byl celý posypán nijakým kovovým práškem. Chvíli jsme posedili opìt na kolonádì a poslouchali muziku, pak jsme šli nakupovat na trh. Koupili jsme nijaká trièka, já jsem si koupila za 3 dolary karnevalovou pèovovou masku, kterou používají na únorových karnevalech Mardigrass. Tichto masek prodávali všude neskuteènè množství, byly i podstatnì mohutnìjší a výpravnìjší, ale samozøejmì také dražší. Ivèe jsem koupila slona a babièkám jsme koupili obrázek N.O. na bøidlicové tabulce. Vláiia po dlouhém sháninì koupil dvì vlajky státù, které jsme projeli.

Na noc jsme jeli do našeho motelu z pøedchozí noci.

10.11.

Dnešní den jsem se měl přesunout asi 160 mil směrem na východ. Projeli jsme přes státy Mississippi a Alabamu. Vláďa si až při přejezdu hranic Mississippi všiml, že mu dochází benzín. Zrovna jsme jeli dost opuštěnou oblastí. Na první křižovatce jsme sjeli, abychom natankovali, jinde vždy hned u dálnice je pumpa, ale tady jako na potvoru nebyla. Jeli jsme pomalu podél dálnice k nejbližšímu místečku, bylo to asi 12 mil. Cestou byla pustina a Vláďa se dísil, že benzín dojde. Dojeli jsme však, benzín nabrali a najeli na dálnici na dalším nájezdu.

Podle mapy jsme vybrali možnost zastavit v parku uvedeném na informačních tabulích, ale dojeli jsme tam a bylo zavřeno. Kupodivu měli otevřeno pouze v pracovní dny do 16 hodin. Pak jsme usoudili, že to snad mohl být ohromný korečkový bagr, který byl i turisticky využit.

Zajeli jsme na pláž Pensacola Beach. Dováděli jsme tam ve vlnách a trochu plavali. Vlny nebyly moc velké, přesto jezdil po pláži plavěk na čtyřkolce a vyhánil lidi z vody. Vláďa červená vlajka a tak jsem si myslela, že je koupání na vlastní nebezpečí. Tam to však znamenalo zákaz koupání. Zpočátku to bylo docela v pohodě, ale pak nastal odliv, stahovalo to do hloubky a opravdu to mohlo být dost nebezpečné. Pensacola byla na kose, takže voda byla i na druhé straně, tam byla naprosto klidná, ale kupodivu se v těch místech nikdo nekoupal. Bylo tam asi dost mílko. Od západu se to postupně zatahovalo, i když mráčky vypadaly poměrně nevinně, přicházela totiž fronta.

Pak jsme se stavili ve státním parku Blackwater River. Platilo se tam vstupné 2 USD za auto, ale jelikož bylo již pozdní odpoledne, byli jsme tam zadarmo. Ocitli jsme se zpět v jiném časovém pásmu a bylo tu o 1 hodinu více. Došli jsme po značené cestě a poté po dřevěných chodnících k oce. Přes den to tam zřejmě využívají jako pláž, byly tam sprchy. Okolo oceky byl krásný bílý písek, který tvořil docela rozsáhlé duny. Přejeli jsme most a šli kousek podél oceky ještě na druhé straně, tam to bylo poněkud divočejší. Litovala jsem, že není dost času (začínalo se již trochu stmívat) na vykoupání v průzračné poměrně studené vodě. Návštěvou tohoto parku jsme si udělali strýčka na poslední den, kdy měl být přesun o dost delší a náplně bohatší.

Vrátili jsme se několik mil zpět do Pensacoly, respektive k předmístí, které bylo přímo u dálnice (Pensacola Beach byla asi 20 mil odtud u moře). Ubytovali jsme se opět v motelu M6 – Pensacola Ost, jen kousek za dálnicí na druhé straně byl další motel Pensacola West. Rozhodli jsme se, že se půjdeme nikam navečeřet. Šli jsme pišky, což je v Americe nezvyklé a nejsou tu na to zařízení, protože tu byla absence chodníků.

Zalíbila se nám čínská restaurace, kde měli jídlo formou bufetu, tak jsme do ní zamířili. Eiflové si to však rozmyslili a šli raději do McDonalda. Bufet byl za 7,9 USD a každý si mohl dát, kolik sní. Využili jsme toho bohatě. Zahájili jsme polévkou, pak si dali další. Byl tam veliký výběr mas v různé úpravě, tak jsme si od každého nandali trochu. Vláďa si nabral velký kopec rýže, já volila variantu spíše více mas se zeleninou. K tomu jsme si dali každý dvě čínská piva. Když se nás číšník ptal, jaké pivo chceme, myslela jsem, že říká čang, což bylo naše oblíbené pivo v Thajsku, ale bylo to Ting Thao (čing tao). Odlepila jsem si z něj nálepku. Stálo docela dost 2,9 USD.

Zpátky jsme objevili, že se dá jít po chodnících, které spojovaly jednotlivé motely, takže jsme procházeli přímo skrz ně. Byly různých názvů, ale v podstatě stejného typu – pavlačové s přístupem do pokojů přímo od auta z chodníku nebo z pavlače.

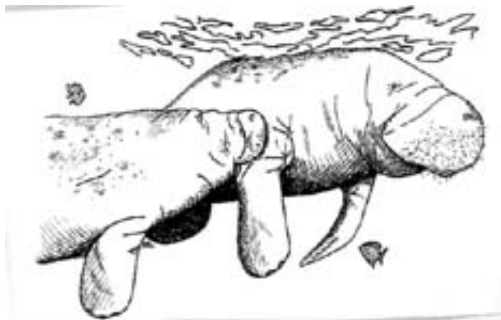
11.11.

Ráno jsme se vzbudili a byl liják, dohnala nás fronta od západu. V televizi jsme se dozvěděli, že přes státy Tennessee a Georgia se přehnaly uragány a je tam 40 mrtvých. Největší škody byly

ve místě Jackson, kterým jsme projížděli z Nashville do Memphisu asi tři dny předtím. Hrnula se na nás silná fronta a vypadalo, že nás čeká pikni ošklivé počasí, proto jsme se rozhodli udílat změnu v itineráři a dostat se více na jih na Floridu, která již dešti nebyla zasažena.

Trochu se nám frontu podařilo předejnat, tak jsme se stavili v parku Falling Waters. Byla to krasová oblast, kde do kulaté díry hluboké 23 m padal vodopád a nikdo neviděl, kam ta voda mizí a kde vytéká. Na dni této propasti jsme viděli želvu, zřejmě tam musela spadnout. Okolo bylo ještě několik dalších propastí, ale do nich již voda netekla. Po značeném okruhu jsme došli k jezeru, kde byla část ohraničena bílými plováky jako koupališti, ale jen o pár metrů dál byla cedule varující před krokodýly. Nebylo nám jasné, jak krokodýl ví, kam nesmí. Počasí zrovna ke koupání nelákalo, takže naše dilema bylo spíše akademické. Obešli jsme část jezera, abychom nějakého krokodýla zahlédli, ale neviděli jsme nic. Když jsme se vraceli k autu, opit začalo pršet.

Dle itineráře jsme měli spát v Tallahassee, hlavním městě Floridy, ale byli jsme tam nikdy po obědi, tak jsme odhlásili zamluvený motel a jeli dále na jih. Jeli jsme po hlavní silnici č. 95, která byla čtyřproudá jako dálnice, ale s úroveňovými křiženími a semaforů na křižovatkách v každé díle. Stavili jsme se v parku Fanning Springs, kde byl silný podzemní pramen a utvořil tak krásné přírodní koupališti. V této oblasti severozápadní Floridy je jich hodně. Tyto prameny mají většinou stálou teplotu a ústí do řeky. Koupališti bylo odděleno od řeky hrázkou. Byly tam obrázky ochechulí nebo také kapustáků, nikdy se jim říká i vodní prase (anglicky se to řekne manatee), což jsou podivná zvířata zřejmě příbuzná s tuleni, protože mají místo nohou ploutve, které v těchto oblastech žijí a zejména v zimě sem připlouvají, protože je tu teplejší voda než v oce. Žádnou jsme bohužel neviděli.

Součástí parku byl i okruh pralesem. Bylo tam hlavně hodně přízemních palem, podle informací tam žilo několik druhů hadů, ale našťiví jsme také neměli tu šesti. Slyšeli jsme pouze houkat sovu, jinak bylo v lese skoro úplně ticho, proto působilo dost strašidelně každé šustnutí. Navíc v houštinách se již začínalo stmívat.

Jeli jsme dál po hlavní silnici a když už bylo tma, usoudili jsme, že je na čase se ubytovat. Ve vesničce Inglis byl motel stejného jména a v něm jsme zakotvili. Byl podobného typu jako M6 – tj. klimatizovaná místnost s příslušenstvím se vstupem přímo od auta. Na rozdíl od M6 byl pouze přízemní, byl poněkud honosnější, ale značně zastaralý a zatuchlý. Platili jsme za něj pouze 48 USD. Chtěli jsme si jít zaplavat do bazénu, ale ten měl pro motel, kde každý pouze přespí, poněkud nevhodnou otevírací dobu – od 10 do 17 hodin. Eifelové se šli projít, ale nebylo co prohlížet, celá vesnice byl jeden krám, kde nikdo nebyl a různé zboží tam bylo venku bez dozoru, benzínová pumpa a motel.

12.11.

Pokračovali jsme stále na jih po západním pobřeží Floridy, i když moře jsme neviděli. Chtěli jsme se zastavit v parku Homosassa, kde měly být prokleté stíny na pozorování ochechulí. Byla to však v podstatě zoologická zahrada a vstupné do ní bylo 10 USD, tak jsme to vynechali.

Ze silnice 95 jsme chtěli pøejet na dálnici è. 75, která je s ní soubižná, ale je ponìkud dále ve vnitrozemí. Uhnuli jsme na vedlejší silnici, projíždìli jsme jedním mìsteèkem a tam jsme si najednou všimli názvù pøíených ulic Palacky Street, Hodza Street, Kolar Street. Zbystøili jsme a zjistili, že jsme v mìsteèku Masaryktown. Otoèili jsme se k jeho bližšímu prozkoumání. Uprostøed byla kubánská restaurace, u níž byla pamìtní cedule, kde se psalo, že mìsteèko založili èeští a slovenští vystihovalci z Pensylvánie v roce 1924, budova s restaurací byl døíve Masarykùv hotel. Psalo se tam, že pùl století se tam dodržovaly èeské lidové zvyky. Zeptali jsme se na místní høbitov a spíše náhodou jsme ho našli. Byl plný náhrobkù s èeskými a slovenskými pøíjmeními, ale vñšinou s americkými køestními jmény. Vláu zejména zaujala rodina Jenèíků (Jencik), protože tak se jmenovala jeho babièka. Mne zase zaujalo to, èeho jsem si všimla již na jiných høbitovech a to, že na náhrobek je po smrti manžela vytesáno i jméno žijící manželky, po její smrti se jenom doklepne datum jejího úmrtí.

Dojeli jsme na dálnici, jak jsme chtili, a po ní vjeli do mìsta Tampy. Nezdržovali jsme se v ním, jen jsme projeli a pøes most se dostali do pobøežního mìsta St. Petersburg. Dojeli jsme až na kosu St. Petersburg Beach, kde bylo moøe z obou stran, a šli se koupat. Vláu jel mezitím hledat dùm Waldemara Matušky. Našel si jeho adresu v telefonním seznamu. Pláž byla krásná a dlouhá, bylo tam minimální lidí. Hotely byly až ponìkud severnìji, tady byl perfektní klid. Byly vlny, ale dalo se v nich plavat. Na pláži i v mìlèinì se dalo nasbírat spousty krásných exotických škeblí. Vláu nás pak vyzvedl a jeli jsme se podívat na Matuškovy. Zøejmì nebyli doma, pouze pøed domem stál džíp s èeskou vlajeèkou. Byl to asi nejobyèejnìjší dùm v ulici, pouze malý pøízemní s plochou støechou. Zahrádku tvoøil pouze posekaný trávník bez plotu, což je tu celkem bìžné.

Asi o pùl tøetí odpoledne jsme pokračovali opìt smìrem na jih. Ze St. Petersburgu se muselo jet pøes zátoku po placeném mostì za 1 USD. Další naše zastávka byla v parku Myakka River. Vstupné do niho bylo 4 USD za auto a docela to stálo za to. Hned z prvního mostu, u kterého jsme zastavili, jsme vidili nikolik krokodýlù, jeden se producíroval pøímo pod mostem a všude, kam se èlovìk podíval, bylo vidìt hrbolky jejich oèí. Popojeli jsme o kus dál a palmovým hájkem se šli podívat k vyhlídce na jezero. Byla tam vyhlídka na šilence, který se vzdálenosti asi 3 metrù fotil ohromného krokodýla a poté mu hodil rybku vyžebanou od místního rybáøe. Øíkala jsem, že nemusím vidìt, jak ho bude krokodýl požírat, ale jen sebou trochu mrskl a chlap ho již nepokoušel. Docela by mne zajímaly statistiky, kolik lidí je asi krokodýly pøevážnì kvùli své vlastní blbosti napadeno.

O kus dál byla procházka na dlouhé døevinèé molo, které míøilo na jezero mezi rákosí. Bylo tam vidìt mnohé ptáky, zejména volavky, ale krokodýli tu byli také. Pak jsme se šli projít do pralesa. Byla to procházka hustým lesem s palmami a liánami, až jsme došli k tzv. Canopy Walkway. Uprostøed džungle byly postaveny dvì døevinèé vìže jako rozhledny, ètyøpatrové, vzdálené od sebe asi 30 metrù. Mezi vìžemi v úrovni korun stromù byla zavìšená lávka s provazovým zábradlím. Bylo to vybudované za tím úèelem, aby se èlovìk mohl podívat na vegetaci a zvíøenu v korunách, zejména na rùzné cizopasící rostliny. Na jedné vìži byl rozhled po celé oblasti na okolní soustavu jezer. Na konci cesty se již v lese stmívalo. Díky tomu jsme zahlédli zvíøe, které se jinak ve dne moc neobjevuje. Na kraji mokøiny sedil mýval, vyrušili jsme ho však, tak utekl. O kus dál na mýtince byl další, i když to mohlo být i nìco jiného, pøipadalo mi, že to má tenký i když pruhovaný ocas, ale také to záhy zmizelo mezi rákosím.

Již za úplné tmy jsme dojeli do Venice do našeho posledního nocležišti. Tišili jsme se na bazén, byl však v rekonstrukci a snad díky tomu byl motel levnìjší než cena na rezervaci.

13.11.

Ráno jsme měli budíček již v 5:30, protože nás čekal ještě poměrně dlouhý přesun. Přes noc se citelně ochladilo, bylo pouze 18°C. Cestou jsme projížděli indiánskou rezervací, občas bylo možné zahlédnout některé vesničky s rákosovými chýšemi, nejsou však běžně přístupné. Je možno navštívit indiánské centrum s průvodcem, cena však byla 5 USD a ani času jsme neměli moc, tak jsme tam nešli. Jen jsme si prohlédli silně poedražené suvenýry prodávané u vstupu. Před centrem bylo pikné jezírko zarostlé stulíky, jak u nás nikde v zámeckém parku, tady však z něho vykukoval krokodýl.

Dostali jsme se opět do oblasti Everglades jako na počátku naší trasy, ale tentokrát ze severní strany. Zaplatili jsme vstupné 8 USD za auto a vjeli dovnitř. Do parku vede asfaltová silnice dlouhá asi 5 km, na kterou nesmí auta, ale je možno ji projet tzv. Trambusem – otevřenými vozítky, která jezdí ve vláčku. Tato sranda by stála 11 USD, ale stejně nejezdili. Bohužel jsme neměli tolik času, abychom došli až na konec trasy. Šli jsme kus po silnici, podél nás byl zarostlý kanál a za ním neprostupné bažinaté houštiny. V kanále mezi stulíky jsme viděli několik krokodýlů a taky různé volavky, kachny a takové černé slepice s červenými zobáky.

Došli jsme až k odbočce na kruhovou vycházku Cave Trail. Vedla houštinami a rostlinným tunelem až na kamennou mýtinu, která byla vlastně stropem nějakého podzemního systému, dovnitř byly menší díry a bylo znát, že pod námi je dutý prostor. Pak jsme ještě absolvovali Mývalí stezku, vedla celá po imitaci dřevěných chodníků a okolo to bylo zarostlé rákosím a vším možným. Zrovna to procházel nějaký zaměstnanec a přezdíval dostatečný průchod. Před námi prošli nějakí tři kluci, pak Eiffelka a vůbec si nevšimli, že málem šlápli na zářivě zeleného hádka, který ležel na chodníku. Obešli jsme ho a nezkoumali, zda je živý, našťastí se vůbec nepohnul.

Pak už jsme jeli bez zastávky do Miami do půjčovny Alama vrátit auto. Vracelo se jich tam hodně, stály za sebou v řadách a museli jsme chvíli čekat, až ho prohlídnu, že je v pořádku. Shuttlebusem jsme se dovezli na blízké letiště, chvíli tam ještě strávili v letištní hale, přičemž jsme koupili Honzovi ještě jedno tričko a v 16:45 odletěli švýcarskými aerolinkami do Evropy.

13.11.

Brzo ráno jsme byli v Zurychu, náš připoj do Prahy měl odléhat v 10:00, ale z neznámých důvodů měl asi hodinové zpoždění. Zejména kvůli blízkému summitu jsme museli absolvovat pasové odbavení, což nikdy při tranzitu nebylo. Přelet do Prahy měl být v 11:15. bylo to však poněkud později.

Při své druhé cestě do USA jsme poznali, jak může být Amerika různorodá. Na západě jsem tenkrát měla pocit, že jsou tam jen nehezká místa, monumentální přírodní útvary a pustina. Na jihovýchodě je to jiné, tak jsem poněkud musela zmínit náhled na USA.

Florida je útvar sám pro sebe, od ostatních částí se podstatně liší. Je to placka, porostlá houštinami, bažinatá, ale je úžasné sledovat, jak dokáže část země zkultivovat – např. nejednou uprostřed houštin je vilové sídliště s krásnými trávníky a pěstovanou zelení Nejhezčí ale asi bylo souostroví Keys a přírodní prameny, škoda, že jsme jich nenavštívili více. Na rozdíl od západu se mi tu taky líbila některá místa, protože měla alespoň punc nějaké starobylosti.

V Georgii a v Tennessee si Evropan může připadat jak doma – mírně kopcovitý terén, zarostlý smíšenými lesy a mezitím louky a pole. Jenom člověk nesmí být moc blízko u nějakého sídla, to by hned viděl, že to Evropa není.

Také jsme si docela dost užili nočního života a muziky a možná, že byl nejvyšší čas, protože jsem získala takový dojem, že to tam poněkud skomírá. Živá hudba v lokálech, jak bylo dříve

popsáno, tam asi dlouho fungovat nebude.